

Daniels bok – nummer etthundratjugo

Att avtäckta de profetiska tecknen: att förstå uppfyllelsen av de bibliska profetiorna

Jeff Pippenger
2024-03-06

Uppfyllelsen av de tecken som framställdes genom solen, månen och stjärnorna har utförligt behandlats av historikerna, adventismens pionjärer och genom Syster Whites skrifter. Några av de tecken som Jesus talade om är inte lika välkända som andra. Få inser att ”folkens ångest” på ”jorden” hade en särskild uppfyllelse. De har inte klart för sig vad symbolen för skakandet av ”himlens makter” representerar, i motsats till det skakande som jordens makter representerar. Och få laodiceiska adventister förstår att ”Människosonens” ”ankomst”, ”när han kommer i ett moln”, fick sin uppfyllelse i den milleritiska historien.

”Den exakta dagen och stunden för Kristi ankomst har inte blivit uppenbarad. Frälsaren sade till sina lärjungar att han själv inte kunde tillkännage timmen för sitt andra framträdande. Men han nämnde vissa händelser genom vilka de kunde veta när hans ankomst var nära. ’Tecken skola visa sig’, sade han, ’i solen och i månen och i stjärnorna.’ ’Solen skall förmörkas, och månen skall icke giva sitt sken, och himlens stjärnor skola falla.’ På jorden, sade han, skall det vara ’ångest bland folken, i rådlöshet; havet och vågorna skola brusa; och människors hjärtan skola svikta av fruktan och av bävan inför det som kommer över världen.’

”Och de skall få se Människosonen komma på himlens skyar med makt och stor härlighet. Och han skall sända ut sina änglar med starkt basunljud, och de skall samla hans utvalda från de fyra väderstrecken, från himlens ena ände till den andra.”

”Tecknena i solen, månen och stjärnorna har uppfyllts. Sedan dess har jordbävningar, stormar, flodvågor, farsoter och hungersnöd förökats. De mest fruktansvärda förödelser genom eld och vatten avlöser varandra i snabb följd. De förskräckliga katastrofer som inträffar från vecka till vecka talar till oss med allvarliga varningstoner och förkunnar att slutet är nära, att något stort och avgörande snart med nödvändighet måste ske.

”Nådatiden kommer inte att fortsätta mycket längre. Nu drar Gud sin återhållande hand tillbaka från jorden. Längre har han talat till män och kvinnor genom sin helige Andes verk, men de har inte hörsammat kallelsen. Nu talar han till sitt folk och till världen genom sina domar. Tiden för dessa domar är en nådens tid för dem som ännu inte har haft tillfälle att lära känna vad sanningen är. Herren skall med ömhet se till dem. Hans barmhärtiga hjärta är berört; hans hand är fortfarande utsträckt för att frälsa. Stora skaror skall tas in i trygghetens fälla, de som i dessa sista dagar för första gången kommer att höra sanningen.” Review and Herald, 22 november 1906.

Milleriternas historia upprepas i de sista dagarna till punkt och pricka. De ”tecken” som utmärkte den första ängels ankomst och historia, är förebilder för de ”tecken” som utmärker den tredje ängels ankomst och historia. Alla de heliga reformatoriska rörelserna löper parallellt med den

tredje ängelns rörelse i de sista dagarna.

”Guds verk på jorden uppvisar, från tidsålder till tidsålder, en slående likhet i varje stor reformation eller religiös rörelse. Principerna för Guds handlande med människorna är alltid desamma. Vår tids betydelsefulla rörelser har sina motsvarigheter i gångna tiders, och församlingens erfarenhet i tidigare tidsåldrar har lärdomar av stort värde för vår egen tid.” The Great Controversy, 343.

Den historia som framställs genom den mäktige ängeln i Uppenbarelseboken arton är den tredje ängelns historia, och den historia som framställs genom den tredje ängeln löper parallellt med den första och den andra ängelns historia i den milleritiska historien.

”Gud har givit budskapen i Uppenbarelseboken 14 deras plats i profetians kedja, och deras verk skall inte upphöra förrän vid slutet av denna jords historia. Den förste och den andre ängelns budskap är fortfarande sanning för denna tid och skall löpa parallellt med detta som följer. Den tredje ängeln förkunnar sin varning med hög röst. ’Därefter’, sade Johannes, ’såg jag en annan ängel komma ner från himlen, som hade stor makt, och jorden upplystes av hans härlighet.’ I denna upplysning förenas ljuset från alla de tre budskapen.” The 1888 Materials, 803, 804.

Det första och andra änglarnas verk, som motsvaras av den tredje ängelns verk, framställs också i liknelsen om de tio jungfrurna.

”Jag hänvisas ofta till liknelsen om de tio jungfrurna, av vilka fem var visa och fem oförståndiga. Denna liknelse har uppfyllts och kommer att uppfyllas till själva bokstaven, ty den har en särskild tillämpning för denna tid och har, liksom den tredje ängelns budskap, uppfyllts och kommer att fortsätta att vara den närvarande sanningen intill tidens slut.” Review and Herald, 19 augusti 1890.

Den historia som framställs i Uppenbarelseboken kapitel tio framställs såsom de sju tordönen, och de sju tordönen representerar de händelser som ägde rum under milleriternas historia, vilken var historien om den förste och den andre ängelns budskap. De sju tordönen representerar också ”framtida händelser” som inträffar i de sista dagarna, och de uppfylls i samma ”ordning” som de gjorde i milleriternas historia.

”Det särskilda ljus som gavs åt Johannes och som kom till uttryck i de sju åskorna var en framställning av händelser som skulle äga rum under den första och den andra ängelns budskap. ...”

”Efter att dessa sju åskor hade låtit sina röster höras, kommer befallningen till Johannes, liksom till Daniel, angående den lilla boken: ’Försegla det som de sju åskorna talade.’ Dessa hänför sig till framtida händelser som kommer att uppenbaras i sin ordning.” The Seventh-day Adventist Bible Commentary, volym 7, 971.

Alla reformrörelserna löper parallellt med varandra, och de skall föras samman ”rad på rad” för att belysa den slutliga reformatoriska rörelsen hos de etthundfyrtyofyra tusen. Liknelsen om de tio jungfrurna belyser den inre erfarenheten hos Guds folk i den milleritiska rörelsen och i de

etthundrafyrtiofyra tusens rörelse.

Liknelsen om de tio jungfrurna i Matteus 25 illustrerar också adventfolkets erfarenhet.” Den stora striden, 393.

Både milleritrörelsens och de etthundrafyrtiofyrtatusens verk och budskap framställs genom de tre änglarna i Uppenbarelseboken fjorton.

”Jag har haft dyrbara tillfällen att vinna erfarenhet. Jag har haft erfarenhet i den förste, andre och tredje ängelns budskap. Änglarna framställs såsom flygande mitt på himlen och förkunnande för världen ett varningsbudskap, vilket direkt angår det folk som lever i de sista dagarna av denna jords historia. Ingen hör dessa änglars röst, ty de är en symbol för att framställa Guds folk, som verkar i samklang med himlens universum. Män och kvinnor, upplysta av Guds Ande och helgade genom sanningen, förkunnar de tre budskapen i deras ordning.” Life Sketches, 429.

De profetiska händelser som framställs i Uppenbarelseboken kapitel tio framställs genom de sju åskorna. Dessa händelser utmärker den punkt där det gudomliga förenas med det mänskliga. De ”tecken” som identifierades av Kristus i Matteus kapitel tjugofyra, Markus tretton och Lukas tjuogoett representerar de ”tecken” som banade väg för Milleritrörelsen och utgör ett parallellt vittnesbörd om de etthundrafyrtiofyra tusendens rörelse. De etthundrafyrtiofyra tusen smakar inte döden, såsom detta framställs genom Enok och Elia. Den 11 september 2001, det ”tecken” som Kristus identifierade som utmärkande för den sista generationens ankomst i jordens historia, identifieras i Lukas kapitel tjuogoett. För att höra till den grupp som har framställts genom Enok och Elia, vilka kallas de etthundrafyrtiofyra tusen, krävs att ”tecknet” och allt vad det representerar erkänns.

Efter att Jesus hade lett sina lärjungar genom ”tecknens” historia, vilka banade väg för den milleritiska rörelsen, upprepade och utvidgade Han därefter sitt historiska vittnesbörd genom att inbegripa en liknelse som framställde samma historia.

Och han talade till dem i en liknelse: Se på fikonsträdet och alla andra träd. När de nu skjuter skott, ser ni och förstår av er själva att sommaren redan är nära. Så skall också ni, när ni ser detta ske, förstå att Guds rike är nära. Sannerligen säger jag er: Detta släkte skall inte förgå, förrän allt har skett. Himmel och jord skall förgå, men mina ord skall aldrig förgå. Luk. 21:29–33.

Jesus inleder liknelsen med att identifiera en åtskillnad mellan ”fikonsträdet” i singular och ”alla träden”. ”Fikonsträdet” är förbundsfolket, vilket i de sista dagarna är det laodiceiska adventfolket, som bekänner sig vara Guds kvarlevande folk. De andra ”träden” var hedningarna.

”Lägg märke till förbannelsen över fikonsträdet, som representerar den judiska nationen, täckt av bekännandets lövverk, men utan någon frukt att finna därpå. Förbannelsen uttalas över fikonsträdet, vilket representerar den moraliska, tänkande, levande varelsen, förbannad av Gud, levande såsom judarna levde i fyrtio år efter denna händelse, och ändå död. Lägg märke till att de andra träden, som representerar hedningarna, inte var täckta. De stod utan löv och gjorde

inga anspråk på att ha kunskap om Gud. Deras tid att bära frukt hade ännu inte kommit.”
Special Testimonies for Ministers and Workers, nummer 7, 59–61.

Det laodiceiska adventismen i den yttersta tiden är förbannad, ty fastän den bekänner sig vara Guds kvarlevande folk, är dess bekännelse utan frukt. Jesus framhåller två sammanhängande men olika saker i avsnittet. Han identifierar skillnaden mellan Guds bekännande folk och hedningarna, som inte bekänner sig upprätthålla Guds lag eller äga profetians Ande, vilka är kännetecknen på den sista tidens kvarleva, och som den laodiceiska adventismen bekänner sig upprätthålla. Löven i den yttersta tiden representerar den påstådda bekännelsen att vara den kvarleva som Johannes identifierar i Uppenbarelseboken.

”Den hedniska världen framställdes genom de bladlösa, fruktlösa fikonsträden. Hedningarna saknade, liksom judarna, gudsfruktan, men de hade inte gjort anspråk på att stå i Guds välbehag. De berömde sig inte av upphöjd andlighet. De var i varje avseende blinda för Guds vägar och gärningar. För dem hade tiden för fikon ännu inte kommit. De såg fortfarande fram emot en dag som skulle bringa dem ljus och hopp.” Signs of the Times, 15 februari 1899.

Skillnaden mellan fikonsträdet och de andra träden gavs ytterligare en särskiljande markering av Kristus. Tiden då träden skulle skjuta skott för fikonens skull var en annan än den tid då hedningaträden skulle skjuta skott. I de sista dagarna ”ges två särskilda kallelser till församlingarna”, och den första rösten från ängeln i Uppenbarelsebokens artonde kapitel anger den tid då utskjutandet för de etthundrafyrtiofyra tusen skulle äga rum. ”Den andra rösten” i Uppenbarelseboken 18 representerar den tid då de andra träden skulle skjuta skott.

På Kristi tid var judarna fikonsträdet, hedningarna var de andra träden. I den milleritiska historien var protestanterna fikonsträdet, och milleriterna var de andra träden. I de sista dagarna är det laodiceiska adventismen det fruktlösa fikonsträd som avlägsnas från Jerusalem (vingården), och de etthundrafyrtiofyra tusen är de fikonsträd som bär frukt. Guds andra barn, som fortfarande är i Babylon, framställs som hedningarna.

En ”hedning” är per definition en ”främling”. Hedningaträden är vilande (döda) och bär varken knoppar eller frukt vid den tid då fikonsträdet skjuter knopp och kommer till liv. Ett vilande träd är ett torrt träd, och när hedningarna kallas att komma ut ur Babylon genom den andra rösten i Uppenbarelsebokens artonde kapitel, kommer de då att välja att hålla sjundagssabbaten och träda in i förbund med Herren.

Främlingens son, som har slutit sig till Herren, må inte säga: Herren har förvisso skilt mig från sitt folk. Inte heller må den kastrerade säga: Se, jag är ett förtorkat träd. Ty så säger Herren om de kastrerade som håller mina sabbater och utväljer det som behagar mig och håller fast vid mitt förbund: Åt dem skall jag i mitt hus och inom mina murar ge en plats och ett namn, bättre än söners och döttrars; jag skall ge dem ett evigt namn, som inte skall utrotas. Också främlingens söner, som sluter sig till Herren för att tjäna honom och älska Herrens namn, för att vara hans tjänare, var och en som håller sabbaten så att han inte ohelgar den och håller fast vid mitt förbund, dem skall jag föra till mitt heliga berg och göra dem glada i mitt bönehus; deras brännoffer och deras slaktoffer skall bli välbehagliga på mitt altare. Ty mitt hus skall

kallas ett bönehus för alla folk. Jesaja 56:3–7.

En främling är en ”hedning”, och den ”andra rösten” kallar dem att komma ut ur Babylon, och de förs till Guds heliga berg; då skall det vara Hans ”heliga” berg, ty vetet och ogräset kommer att ha blivit åtskilda genom den prövningsprocess som framställs i den ”första röstens” historia. När de kommer till Herrens berg i de sista dagarna, skall hedningarna inte längre vara främlingar eller torra träd.

Solen och månen skall förmörkas, och stjärnorna skall dra tillbaka sitt sken. Herren skall ryta från Sion och låta sin röst höras från Jerusalem; och himlen och jorden skall skaka. Men Herren skall vara sitt folks hopp och Israels barns styrka. Så skall ni förstå att jag är Herren, er Gud, som bor på Sion, mitt heliga berg. Då skall Jerusalem vara heligt, och inga främlingar skall någonsin mer dra igenom henne. Joel 3:15–17.

Inledandet av den historia där den ”andra rösten” kallar Guds andra hjord ut ur Babylon har ”tecken” som förebildades genom Millerit rörelsens tecken. I Matteus tjugofjärde kapitlet, Markus trettonde kapitlet och Lukas tjugoförsta kapitlet framläggs Kristi vittnesbörd som vi här betraktar. I vart och ett av dessa tre vittnen anges ett av de ”tecken” som kännetecknar detta, nämligen att himlens makter skall skakas; men i Joels framställning av de ”tecken” som utvisar när Jerusalem skall vara ”heligt”, skall både ”himlarna och jorden skaka.”

Joel identifierar den fullkomliga uppfyllelsen av de förutsagda ”tecknen” som inträffar när Jerusalem är heligt. Den tiden är då Herren har avlägsnat synderna från de etthundafyrtiofyra tusen, och Laodiceas församling har övergått till Filadelfias rörelse. Det är då den sjätte rörelsen (Filadelfia) blir den åttonde rörelsen (Filadelfia), som är av de sju församlingarna. Det är då den kämpande kyrkan blir den triumferande kyrkan. Den kämpande kyrkan är en benämning på Guds kyrka som består av vetet och ogräset. Den triumferande kyrkan är Guds heliga berg som är ”heligt”, och ”inga främlingar går längre genom henne.”

Införandet av den upphöjda baneret, som är den triumferande kyrkan, som är den ”åttonde som är av de sju”, vilket är när Jerusalem är ”heligt”, åtföljs av ”tecken”. För att Jesus skulle ge sitt folk den referenspunkt genom vilken de kan känna igen livets eller dödens ”tecken”, som identifierar beseglingen av de etthundafyrtiofyra tusen, använde Han träd och den naturliga cykeln i ett träds liv för att undervisa om denna alltavgörande läxa.

”Kristus hade befallt sitt folk att vaka efter tecknen på hans ankomst och glädja sig när de fick se sin kommande Konungs kännetecken. ’När detta börjar ske’, sade han, ’så räta på er och lyft upp era huvuden, därför att er återlösning närmar sig.’ Han pekade sina efterföljare på vårens trädknoppning och sade: ’När de redan skjuter skott, ser ni och förstår av er själva att sommaren redan är nära. Så också ni, när ni ser detta ske, så förstå att Guds rike är nära.’ Luk. 21:28, 30, 31.” The Great Controversy, 308.

När vårens träd börjar knoppas, är sommaren nära.

Skörden är förbi, sommaren är till ända, och vi är inte frälsta. Jeremia 8:20.

De träd som slår ut visar att det är vår, och då vet vi att sommaren är nära, och det är på sommaren som skörden bärgas.

Fienden som sådde dem är djävulen; skörden är världens ände; och skördemännen är änglarna.
Matteus 13:39.

Skörden sker vid världens ände. När träden börjar knoppas, förväntas ni förstå att världens ände är nära förestående.

”Ett uttalande av Frälsaren får inte göras till ett medel att omintetgöra ett annat. Fastän ingen människa känner dagen eller stunden för hans återkomst, blir vi undervisade och ålagda att veta när den är nära. Vi lärs vidare att om vi åsidosätter hans varning och vägrar eller försummar att veta när hans ankomst är nära, kommer det att bli lika ödesdigert för oss som det var för dem som levde på Noas tid att inte veta när floden skulle komma.” Den stora striden, 371.

Vi kommer att fortsätta vårt studium av Lukas tjugoförsta kapitel i nästa artikel.

”Jag såg att jordens makter nu blir omskakade och att händelserna kommer i ordning. Krig och rykten om krig, svärd, hungersnöd och pest är det första som skakar jordens makter; sedan skall Guds röst skaka solen, månen och stjärnorna, och även denna jord. Jag såg att omskakningen av makterna i Europa inte är, såsom några lär, himlens makters omskakning, utan de vredgade nationernas omskakning.” Early Writings, 41.